



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.



LO NOY MIMAT.



o 'l coneixen? ¡Prou! Desde aquell temps en que no més era mariscal de camp, hasta avuy qu' es capitá general, duch de Sagunto y no sé qué més, tothom té la vista ficca en la seva interessant personeta.

Bonchs, si senyors; lo noy está neguitós y ningú sab que té. Acostumat als mimos de 'n Cánovas y á no moure péu ni cama sense que D. Anton l' hi digués si havia perill, ara s' ho troba á faltar y busca d' assí y d' allá una cara amiga que l' amanyagui y l' hi fassi costat.

De 'n Vega Armijo á l' Alonso Martinez, de 'n Sagasta á en Balmaseda, passa 'l temps buscant y remenant com los noys que trian taronjas y no 'n troban cap que 'ls fassi pessa.

Y á fé que acostumat com estava á la cara de don Anton, qualsevulga d' aquets bons senyors hauria d' agradarli.

Al ménos ells no son mónstruos.

Pero jo ja 'u veig: lo noy * * * está escamat y no 's fía de las apariencias. ¡Ves qui s' hauria pensat mal de D. Anton, quan l' hi deya gran Capitan y salvador d' Espanya!

La esperiencia l' ha ensenyat y no 's contenta ab un os: vol tot lo gall, ó mellor dit, vol tots los galls.

Tots aquets patricis que 'l voltan y que 's prestan desinteressadament á servirli de gufa, son capassos de ferli una jugadeta y ensenyarli que devegadas la criada 's torna responzona.

Lo senyor Martinez Campos ja no 's mama 'l dit: no senyors, té aspiracions més altas.

Vol mamarse sol, pero tot sol, la Presidencia del Concell de ministres.

La cosa es clara com la llum del dia. Lo noy mimat ha passat revista als partits que acaudillan los peixos grossos qu' ell ha consultat y s' ha dit:

—¿Jo embarcarme ab aquesta gent? ¡Cá! (Ja sab dir ca com en Cánovas.)

¿Y qué ha fet? Lo que fá tothom que tría cosas velles y no l' hi xocan: se 'n ha fet un de nou.

¿Y cóm? Molt senzillament. Ha arreplegat un bossi de partit de cada un dels que l' hi presentavan, ho ha enjiponat del modo que ha sapigut y ja tenen lo partit fet.

Conseqüencia: que si 'ls partits sencers eran ja dolents, ajuntantne un tros de cada hu, ha format un conjunt encara més detestable.

Com si dignésem, una capa feta de bayetas de fregar rajolas.

L' altre dia don Arseni 's passejava pèl saló de Conferencias del Congrés, com si fos la vigilia d' una gran batalla: parlava ab los seus amichs y feya arenga aquí y allá. ¿Qué 'ls deya? Jo no 'u sé. ¿Y ell?

A la plassa de toros hi havia funció; los diputats acabavan de surtir de las vacaciones, que sempre comunican certa mandra, y entre l' atractiu de la corrida y l' enervament de las festas, don Arseni 's va trobar al cap d' una estona de predicar, que no predicava al saló de Conferencias, sino al desert.

Ell endevina que l' hi falta alguna cosa; comprén que topa ab un obstacle y no 'l sab veure. Contant los seus amichs fidels, hi troba no més una classe. Molts generals y cap particular.

L' hi faltan homes civils de forsa, de presencia, de pés. ¡Quina llástima que no coneixi á en Fontrodona! Faría un favor á Barcelona, cridantlo á la còrt, y 'n faría un altre á Madrid, perque 'ls proporcionaria una distracció.

Siga com vulga, lo cas es aquest. Los dias passen, en Cánovas se sosté, y una véu secreta diu al noy mimat que 'l malaguenyo no s' aguantaria al poder mitja hora, si algú l' ajudés á bufar.

Y es la pura veritat: la política tot es qüestió de buf.

¡Bufa! ¡bufa!...

Decididament; lo noy * * * mimat está neguitós: diu que passa la nit somiant lo que pensará de dia y 'l dia pensant lo que somiará á la nit.

Coneix que 'l poder s' escapa de mans de 'n Cánovas, té ganas de arreplegarlo, s' alsa de puntetas y á pesar d' aixó, encara troba qu' es massa petit.

¡Pobre noy! Está neguitós, molt neguitós. ¿Qué será?

Per mí té cuchs.

C. GUMA.

INDULGENCIAS.



VOLEN fernos creure alguns ministres del Senyor massa zelosos que 'l mon está perdut, sense considerar que encare que 'l mon se perdés, avants de que sortís l' anunci en lo Diari, oferint una recompensa y las gracias al que 'l tornés, ells ja l' haurian trobat y 'l tindrian á la butxaca.

Jo no negaré que al mon no s' hi peca molt; de cap manera. Per la mèva part puch assegurar que hi ha alguns milers de personas que cada senmana pecan llegint *La Campana de Gracia*. ¡Horrorisa 'l pensarho!...

Alguns cops m' hi figurat que si en Cerdá, qu' era dels de la flamarada, ha anat á l' infern, á horas de are ja deu tenir molt adelants los treballs per sortir ab un plan d' Ensanxe, á ff de que ningú 's quedi al carrer.

Afortunadament no tots los que pecan se condemnan. La misericordia de Deu es inagotable, y la dels seus ministres no 's queda endarrera.

Els podran excomunicar, anatematizar, llansar sobre 'ls réprobos la tatxa de pecadors: pero no s' esborronin per tant poca cosa: aquella boca mateixa que condemna, perdona; aquell pensament irrat, olvida. Succeheix ab aixó lo que ab camisa de la bugadera: ella l' embruta y ella mateixa la renta.

Lectors de la Campana ¡tots esteu salvats! S' acosta la fetxa del milenari del descubrimient de l' imatge de la Verge de Montserrat, y ab aquest motiu hi ha una amnistia general. Lo bisbe de Barcelona, y 'l de Vich s' han posat d' acort: han desarrugat las entre-cellas, y han sigut generosos.

En un moment lo mercat espiritual s' ha omplert de unas cédulas que, encare que petites, venen á ser l' aixuga-má per rentarse de todas las máculas é impuresas. Un document tant curios es necessari que 'l conegan:

La cabecera diu:
CÉDULA CONMEMORATIVA del milenari del descubrimiento de la Imagen de la Stma. Virgen de Montserrat, que se celebrará el 25. de abril del presente año.

A la esquerra s' hi llegeix:
N.º 29000 Serie B
El tenedor de esta cédula ha contribuido con la limosna de un real de vellon para las fiestas del Milenario y las obras del Monasterio.

Y á la dreta lo següent:
Mediante dicha limosna podrá ganar las indulgencias concedidas y tendrá opcion á las gracias que se dispensen á los Bienhechores.

Dessota hi ha la fetxa, la firma del bisbe, una rúbrica, dos sellos y un timbre en séch, es á dir todas las garantias necesarias per disfrutar del beneficis promesos.

Ja 'u veuen un ralet no més, y son felissos. Lo passatge per anar al cél s' ha rebaixat: costa menos que d' aquí á Sarriá: á ral per asiento ¡Gran competencia!

Jo ja hi comprat la cédula, y al menos are escrich ab la conciencia tranquila.

No 'm sab pas grèu entendre'm ab lo bisbe: al cap d' ayall, per vuit quartos y mitj, un pot estarse un dia de pendre café ó de ferse afeitar. Son los diners més ben empleats.

La llástima es que 'ls bisbes tingan competidors, que ho fan de franch.

¿No saben també qui á cada moment nos aplica l' indulgencia?

En Cánovas del Castillo.

P. K.



BATALLADAS

Lo pròxim número de *La Campana* contindrà una carta de un poble de fora escrita e ilustrada magistralment pèl distingit artista Sr. Pellicer. Aquest treball omplirà las dugas planas del mitj del periòdich.

Tambè *L'Esquella de la torratxa* que cada dia vá captantse més y més lo favor del públich, estrenarà 'l divendres que vé una magnífica cabecera, vinyetas e inicials fetas expressament. No 's descuidin de comprarla.

Ja ha sortit lo número 3 de la *Granizada* del Apeles Mestres, graciós e intencionat com los dos precedents números, que tant buscats han sigut pèl públich.

Lo general Martinez Campos té un germá que 's diu Miquel.

Aquest Sr. Miquel no es general, sino inginyer; pero com tots los de la familia, té una inclinació especial á perseguir partidas.

Are últimament n' ha descubert una de 10 milions, que diuhen que se l' hi ha extraviat no sè de quina manera.

Vels'hi aquí 10 milions de motius més que impossibilitan que 'l govern continuhi fent la felicitat d' Espanya.

A Alameda (Málaga) feyan lo divendres sant la professó de la Soletat. De prompte la gent que ompia 'l carrer comensa á cridar y á corre, los de la professó 's desbandan y 'l terreno queda sembrat de imatjes, pendons, creus, vestas, cucurullas, solideos y demés insignias.

¿Qué era aquell desordre?
Res: catorse toros que anavan á Granada y que van presentarse á veure la professó; y 'ls devots van escorre 'l bulto.

Ja 'u dia aquell ditxo: «Fíate en la Virgen y no corras.»

No va haberhi més desgracias que alguns sants escrostonats.

Hi vist los comptes del Ajuntament de Barcelona, corresponents al trimestre de janer, febrer y mars, y en ells hi trobo la següent partida:

Gastos imprevistos..... 35,876'74 pessetas.
Dividida aquesta cantitat pèls 90 dias que té 'l trimestre, resulta que s' ha gastat cada dia una suma de 398'29 pessetas.

La imprevisió del Ajuntament es bastant cara.

A Inglaterra s' han celebrat eleccions y 'ls liberals las han guanyadas, sense que s' ho esperessin. Si 'l gefe dels conservadors inglesos fòs en Cánovas, per més que 'u esperessin, no las guanyarían. ¡Pobres inglesos! Ells poden tenir molt adelantada 'l industria; pero la sèva máquina electoral es espallada.

Observin una cosa:

A Inglaterra governarán los liberals. A Bélgica governan los liberals. A Italia governan los liberals. Es á dir, en todas las principals monarquías constitucionals d' Europa los liberals governan.

—Y á Espanya ¿per qué no governan? vaig preguntarli á un conservador.

—Perque no n' hi há, vá respondre'm.

—Home ¿y en Sagasta?

—No n' es prou.

A Fransa continúan fent dissapte, y per are expolsan als jesuitas.

Alguns neos s' estiran los cabells, y prenentse per la república un interés que may hauria dit que pugessin tenirlo, exclaman:

—La república está perduda: los mateixos republicans la matan.

¡Quina llástima que no cridin als jesuitas per salvarla!

Perque es trist lo que passa. Are si 's mor' no durá cap capellá al enterro.

Pero no ha comensat pas la república á expulsarlos.

Lluís XV de Fransa, es á dir lo representant del antich absolutisme, vá treurese'ls de sobre; Carlos X lo representant de la legitimitat parlamentaria,

vá expulsarlos; y Lluís Felip, lo rey ciudadá, també vá fer neteja dels jesuitas.

De manera que si consultém l' historia, trobarém que sobre aquest particular todas las opinions pensan del mateix modo.

Lo bisbe de Palencia ha publicat una pastoral sobre 'ls periòdichs. En ella s' hi llegeix lo següent párrafo:

«Debem sospitar de tot periòdich que a sí mateix se donga 'l títol de liberal. Pèl mer fet de dir-se liberal es dolent.»

Es natural: los liberals serém sempre dolents pèls carlins.

¡Com que quan corrian per la montanya 'ls hi varem tocar l' esquena!...

De Reus nos diuhen que al vehí poble de Aleixar, un vicari al acte d' entornarse'n á la sagristia, després de dir la missa, vá trovarse que casi no podía donar un pás. Vá rompreseli un botó y las calsas l' hi van caure per sota la sotana.

—De Sant Felú de Guixols nos diuhen que están molt alarmats tement la próxima invasió de la filoxera negra. En la mateixa població una mare tenia una filla malalta, y 'l confés vá dirli que l' hi donés l' aygua de Lourdes. Efectivament, vá pendrela.... y l' endemá la pobre nena ja era al cementiri. Algú diu que vá posarse bona, perque vá anar al cel.

—De Torelló tenim una carta que 'ns dona compte del últim sermó de un predicador. Havía parlat molt temps dels periòdichs dolents; pero sense anomenarlos. Al fi, l' últim dia, vá rompre 'l glas, dihent que 'l principal de aquets periòdichs era la *Campana de Gracia*... «Si no 'u pogués dir, anyadí, 'm reventaría.»

Donchs digui 'u sempre y no 's reventi may. ¡Pobre feligresos! ¡Cóm los posaría ab los esquitxos.

Aquesta nit al Espanyol se dona una funció á benefici del autor del afortunat arreglo *El registro de la policia*, pero 'l Sr. Vidal Valenciano cedeix tot lo que puga correspondreli, al aplaudit actor cómich D. Gervasi Roca, que está malalt e impossibilitat de treballar.

¡Bè pèl Sr. Vidal! No duptém que ab un drama tant bó, y per un objecte tant laudable, aquesta nit al Espanyol hi haurá un plé.

AL RETORN DE LA AURENETA.

Aucellet que sense nori,
deixant l' Africa salvatge,
arribas á aquesta platja
en busca de millor sort,
reb la mèva benvinguda
al instalarte á n' aquí
y prepara 't á sentir
la nostra desgracia ruda.

Extèn l' ull per aquests vols
hasta allí hont la vista 's pert;
¿qu' hi véus? Vert, no més que vert,
la teca dels espanyols.

No cal que passis neguit
buscant un altre menjar;
si acas te vols atipar,
te 'n has d' aná allá á Madrid.

Mira després sobre 'l mar
uns pilots de fustas velles,
mitj convertits en estellas,
sobre 'ls quals hi estènen l' art
y hont s' hi venhen pasturant
llissaras, cranchs y peixinas;
¿sabs qu' es aixó? ¿ho endavinas?
Es la marina mercant.

Contempla per 'llá y per 'quí
carcomidas y esquarteradas
grans casas abandonadas
sense guarda ni vehi,
y á dintre d' ellas telers,
y eynas que la pols confón;
¿coneixes bèn bè qué són?
Son fábricas y talleres.

Gírat cap á la montanya
y guayta per tots cantons
entre mitj dels séchs crostons
una faramalla estranya.
¿Véus unas tacas petites
y unas de grans al darrera?
Las xicas son filoxera,
las més grossas jesuitas.

Y damunt de tot aixó
mira al fomós malaguenyo
guiant com á absolut duenyó
als fills de la situació:
ells vuydantnos las butxacas
y desembrassant cassolas;
ell tocant las castanyolas

y fent petar las xurriacas.

¿Ja ho has vist? Donchs ves pensant
si 'n tens de passar de por
fins que arribi la tardor,
anant las cosas com van.
Espavilla 't; feste 'l niu
sota qualsevol teñada,
y estigat' hi retirada
hasta que passi l' istiu.

No te 'n moguis may: aixís
no 't trobarás en mals passos,
ni arregarás trasta sos,
ni podran robarte 'l pís.
Si sents algú qu' enrahoni
dihent mal del govern, tú callas;
si aprop teu hi veus barallas,
muixoni sempre muixoni.

Estigat sempre á las foscas
y té 'n la llengua desada,
perque aquí en boca tancada
ja se sab, no hi entran moscas.
No 't ocupis de res més
que de la teva salut,
y no olvidis que has vingut
al país dels esparvès.

Y quan al sentir 'l hivern
deixis los nostres verts plans
per torná ab los africanas,
ja enterada del govern
que avuy dia 'ns desgoberna,
y del inmens desconcert
que converteix lo poder
en una cocanya eterna,
recórda 't dels mil bunyols
del país del pan y toros
y, si 'ls vols bè, prega als moros
que no 's vulguin fe espanyols.

C. GUMÁ.



N Fabié (corresponsal del *Diari*) está destinat a immortalisarse.

Mentres cobra un sou formant part del Concèll d' Estat, á ratos perduts, clava cada pallissa á n' en Cánovas que 'l doblega.

Fa com aquell tipo, sense ofici, ni diners, ni medi de viure, que un amich lo convidava á dinar y ell á las tres ó quatre vegadas d' anarhi l' hi deya:

—¡Quin dinar més ordinari! Cada día 'm donas lo mateix: escudella y carn d' olla!

Los ministerials están * * excitats y eridan:—¡Que dimiteixi!

Però en Fabié, qu' es andalús com en Cánovas, y no 's posa per res cap pedra al fetje, respon molt tranquil:

—¿Quí ha de dimitir? Jo? No, ca: que dimiteixi en Cánovas.

A Monzon, mentres estavan cantant los oficis de la senmana santa, al cor vá sentirse un gran estruendo.

¿No saben que l' havia produhit?
Res: al sagristá l' hi havia caygut una pistola que duya á la butxaca del jech, disparantse ab lo cop que vá donar al arribar á terra.

¡Un sagristá que se 'n vá al ofici ab la pistola á la butxaca!... ¿Qué 'ls sembla?

Vaja, res: reminiscencias de l' insurrecció carlista.

Sobre 'l nou ministre Sr. Sanchez Bustillo:

—¿Quí es aquest Sanchez Bustillo? Ningú 'l coneix.

—¿Quí vols que siga? Son noms que s' inventa en Cánovas.

¿Volen ser carmelitas descalsos?

Aquest dia 'l Brusi publicava l' anunci: tenen tretze convents á Espanya. Tretze! Al cap de l' any un de mort. Y se admeten postulants que tingan 18 anys y no passin dels 40. Després dels 40, ja es impossible que 's tinga verdadera vocació.

Algú diu:—Jo me 'n faría: pero aixó de anar descalsos....

¡Ah, tonto! vaig dirli jo: ells ho diuhen que van descalsos; pero deixa'ls ler: ja veurás com se posarán las botas!...

En Cos Gayon es ministre y assessor de l' intendencia de Palacio.

En Sanchez Bustillo es ministre y sub-gobernador del Banch Hipotecari.

Un periódich d'iu que menjan á dos carrillos.
Jo crech que son lo modelo dels conservadors,
perque conservan tetas las gangas.

Lo del carril del Noreest continua donant més
joch que un toro de Miura.

Are resulta que una empresa ho endossa á l' al-
tre; que 'ls milions van endoina; y que qui carrils
remena 'ls dits se n' anta.

M. Donon s' ha tret los mals de cap de sobre, y 's
queda ab 18 milions á la butxaca, segons asseguran
los inteligents.

En cambi alguns periódichs de Madrid que
erehen que á Espanya no pot ferse cap negoci
sino ab capitals estrangers, se riuen de que 'n
cumá vulga construir un ferro-carril directe de
Madrid á Barcelona, sense demanar subvenció al
govern, y valentse no més que de capitals espan-
yols.

Com hi ha mon, jo no entench aquest patriotisme
dels periódichs conservadors madrilenys.

Jo al menos seria conseqüent y ja que 'ls estran-
gers han d' explotarnos, los hi arrendaria'l govern
de la nació.

Si á cás proposo que viangan los francesos á go-
bernarnos.

Lo dimecres la policia vá sorprendre una casa de
joch al carrer de San Pau. Los jugadors, per grupos
y lligats, de dos en dos passavan per la Rambla en-
tre mitj de numerosos grupos.

Ja 'u diu aquell ditxo: Qui juga no dorm.

Reflexió de un extranger que vá al Congrés y véu
la massa imponent que forma 'l conde de Toreno.
—Aixó no es un diputat; es un grupo.

Continúan las irregularitats:
De l' administració pública de Valmaseda van
desapareixe aquest dia deu mil rals.
Y l' administrador també va desapareixe.
Ey! are no fassin cap mal pensament. Aixó es
que l' administrador los hi deu corre al radera á
veure si 'ls atrapa.

Lo baix Sr. Uetam ha obtingut á Madrid un éxit
colossal.

Es natural.

Lo deixeble del mestre Goula es un baix que está
molt per sobre de molts altres cantants.

A un tal Sr. Armas l' hi van á donar un bon em-
pleo en lo ministeri d' Hisenda.
Vostés dirán:—¡Armas al ministeri d' Hisenda!...
¿Per qué serveixen?
Resposta:—Perqué? Ay, ay: per fusellar al con-
tribuyent.

«Los generals se proponen fer al govern de 'n
Cánovas una guerra sense quartel.»
Aixís ho d'iu un periódich.
¿Sense quartel? ¡Ah! vaja, ja 'u entench: á camp
ras.

Lo tercer partit que s' havia de compondre de
moderats, centralistas, constitucionals y altres in-
gredients dispersos nosaltres nos permeterém ba-
tejarlo ab un nom molt gráfich.
Partit de la sanfaina.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un adroguer.—Vendre's la canyella de las
camas.

Per un sastre.—Posar folros nous á las últimas
capas sociales.

Per un gandul.—No obrir los ulls al despertarse
per mandra d' haverlos de tancar al ficarse al llit.

Per un que té gana.—Menjarse la partida.

Per un escriptor.—Escriure ab una ploma de
aygua.

Per un amant de cumplir lo seu deber.—Tenir
tot lo capital esmersat en obligacions.

Per un devot.—Combregar ab rodas de molí.

Per un carlí.—Esbrincar lo y ferlo tornar roig.

Per un paralítich.—Tenir moltes accions del car-
ril de Zaragoza.

Per un que té desitj de menjarse una costella.—
Menjarse la dona.

Per un descamisat.—Ficarse ab camisas d' onze
varas.

Per un barber.—Deixar pera confitada als par-
roquians.

Per una medista.—Guarnir un sach de senyora
ab un cordó de tropa.

Per un senyor.—Cordarse la levita ab un boté de
roda de carro.

Per un rellotjer.—Dar corda als rellotjes ab la
clau de sol.



Un metje 'm contava la següent anécdota:

«Vaig arribar á casa de una pobra dona que anava
de part y davant del llit hi havia un quadro ab
march de caoba y dos ciris encesos.

—Ventura tindré d' aquest sant, vá dirme 'l
marit.

—¿Quin sant es? vaig preguntarli jo.

—Es Sant Ramon Nonat. Miri: sempre que e qui
al veynat una dona vá de part, ja se sab, se l' hi
deixa Sant Ramon, y tot vá bé. Creguí Sr. doctor
que aquest Sant ha fet miracles.

Llavors vaig acostarme al quadro; ¿y saben qui
era aquell sant?

Era el cura Merino en capilla.»

Un metje visita á un malalt. Després de pèndre li
'l puls l' hi diu:

—Ja veurá, aixó no es res: l' hi receptaré uns
quants paperets, ne pren un cada dos horas, y
demá ja estaré més aliviat.

L' endemá 'l metje hi torna, y l' hi pregunta:

—¿Qué tal?

—Una mica millor, respon lo malalt.

Lo doctor l' examina y l' hi diu:

—Bueno, are l' hi faré uns altres paperets....

—Senyor metje. Una observació.... ¿Que no po-
drian ser una mica més prims que 'ls de ahir?

—Més prims... No 'l entench.

—Si senyor: més prims: miri que 'ls de ahir casi
no me 'ls podia empassar.

Lo metje vá quedar com qui véu visions. Es que
'l malalt prenent l' ordre del facultatiu al peu de
la lletra, l' lensava 'ls polvos y 's menjava 'ls papers.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—Ca-tas-tro-fe.

2. ID. 2.^a—Ma-qui-na.

3. ENDEVINALLA.—Estel.

4. COMBINACIÓ NUMERICA.—25674

67425

42567

56742

74256

5. ANÁGRAMA.—Datil-Tilda-Dalit.

6. QUADRAT DE PARAULAS.—B a c o

A r a m

C a p a

O m a n

7. CONVERSA.—Dolores.

8. GEROGLÍFICH.—Hi ha llenguas que tallan caps.

Han enviat totes vuit solucions N. Borrego y Joan de las
Cantimplaynas; 7 Freixeta Petit y Galapat Guapo; 6 N. N.
N. y Ninch Nanch; 5 Xino; 4 J. C. y M de S.; 3 Xicu Sas-
tre; 2 J. Roca y Buhigers; 1 Mal Catalá y E. Gavarró.



XARADAS.

I.

Finíssima tersa y quarta
té la gent tot, qu' es familia
que per més servir á Dèu
porta las unglas llarguissimas;
que no hi ha cap prima dos
que 'ls toqui ni de cent millas.
Quarta y primera mols portan,
per més que no siga vista
y que no tersa primera
molt temps, es lo qu' es desitja.

XAMPLIS.

II.

Mon total es instrument
qual soñido molt m' agrada;
y del segona girada
sempre vull l' hu molt couhent.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

Pots usarla per viatjar,
la trobas entre las lletras,
y en la casa de pagés
també ho trobas casi sempre.

DAWL.

ENDEVINALLA.

Casi sempre soch d' espart;
també soch de càrrro y canya
y no fá pas gaires anys
que á las professons anaba.

GUERRILLERO.

TRENCA-CLOSCAS.

Asensio, Toreno, Robledo, Salmorón, Cánovas, Eldua-
yen, Albacete, Retortillo.

Posar aquests noms en columna de mode que las, prime-
ras lletras digan lo nom d' un carrer de Barcelona.

MISTER REPICA.

CONVERSA.

—¡Ola, Pep! y la Lola?
—No fá gaire que l' hi vista.
—O 'm vols enganyar ó tinch pá al ull.
—Fóra més fácil lo segon.
—¡Renoy! Te juro qu' es á Madrid.
—Es qu' ha tornat casada ab un qu' es diu....

BLAT Y ORDÍ.

LOGOGRIFO.

1 2 3 4 5 6 7 8—Un edifici de Barcelona.
1 2 3 4 5 3 5 — Idem. idem.
6 7 4 5 7 3 — Idem. carrer de Barcelona.
4 5 8 2 6 —Una carrera.
4 5 8 2 —Un utensili de sabater.
8 7 3 —Un article.
4 5 —Un arbre.
4 —Una lletra.

NOY DE SUGAR.

GEROGLÍFICH.

I
N A D A L
I
a n o
F A
I I I I
T
I I

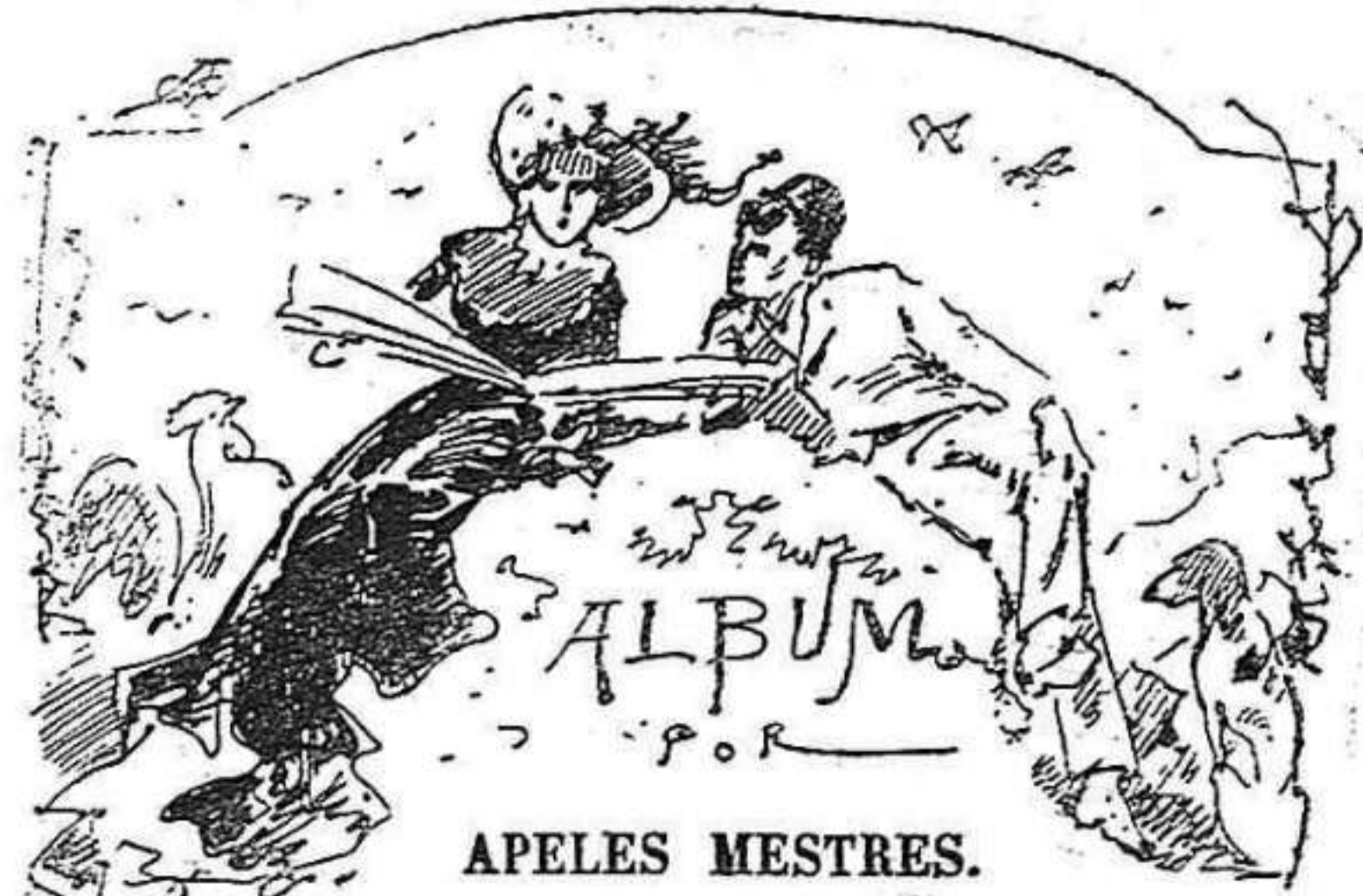
GALLINAIRE DE VILANOVA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 's
ciudadans Puig l' agulla, Mateu Mateulo, Pau Sala y Tija Xich
de M. de Reus.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tam-
poch lo que 'ns envian los ciudadans Xicu Sastre, Xino, Espar-
ter, A. Fernandez, J. E., Un coloborador, Dadinert Sallerot, Mal
Catalá, Pamplinas, Tomas V., A. Baulenas, Péu Pulidó, Assessi-
na plats, J. B. Perruqueret, Busca-rabons, Pepeta No'm toquis,
y M. T. Ciceron.

Ciudadá Reventa ánimas: Aprofitaré alguns extrems.—Ninch
Nanch: Inseriré la conversa y un epigrama.—Galapat Guapo:
Idem lo logogrifo.—Freixeta petit: Idem lo seu y un gerooglí-
fich.—Tija xich de M. de R.: Idem lo logogrifo que 'ns envia.—Un de
Gracia: Com vosté compren, alabarnos nosaltres mateixos no
está prou bé.—E. Gavarró: Es que 'ns sembla que aquells epi-
gramas los havém publicats hasta nosaltres. Envihin de nous.—
Chirne Aidab: Hi ha pasta per fer un article; pero la forma que
nsa vosté es poch recomendable: lo problema hi anirá y també
un epigrama.—Sasac: Rebudas las rectificacions.—Joan Negras:
Publicaré lo que 'ns envia.—Ramon Col: Gracias per la re-
mesa; molta cosa ho aprofitaré.—J. F. y T.: La imitació ar-
reglada podrá publicarse.—J. B. y C.: En lo seu articlet hi ha tros-
sets aprofitables; de las cantarellas ne publicarém algunas.—
B. Bosch y T.: Aprofitaré una combinació numerica.—S. Gomi-
la: Envihin treballs que tingan menos pretensions: lo de Mataró
no val la pena.—Un batxiller: La combinació anirá.—Diotrimo:
Queda complascut.—F. Falets: Idem: Lo gerooglí-
fich no vá.—M. D.: Gracias per la noticia.—Dos felissos: Inseriré un epi-
grama.



APELES MESTRES.

Constará de doce cadernos.
Se publicará uno cada mes al precio de un real.
Van publicados los cuadernos 1, 2 y 3 pertenecientes á Enero, Fe-
brero y Marzo.
De venta en las principales librerías de Barcelona y en la de Lo-
pez, Rambla del Centro.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ESPANYA.—LOS PARTITS.



Lo primer partit.—(Del present.)



Lo segon partit.—(Del porvenir.)



Lo tercer partit.—(De may.)



Pero 'l partit mes partit de tots es lo pais.